

Danielle STEEL

Trojuhelník

Danielle STEEL

Trojuholník

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Danielle Steel
TRIANGLE

Copyright © 2024 by Danielle Steel
All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form.

Jacket images © Shutterstock
Author photograph © Brigitte Lacombe
Translation © 2026 by Tamara Chovanová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0615-7

*Mojim milovaným deťom
Beatrix, Trevorovi, Toddovi,
Nickovi, Samanthe, Victorii,
Vanesse, Maxxovi a Zare.*

*Želám vám, aby ste našli správnu osobu
a správnu cestu a aby ste spolu prežili krásny život,
nech sa rozhodnete prežiť ho akokoľvek,
ale čestne, poctivo, statočne a radostne.*

*Nech ste požehnaní
a vždy vás sprevádza nekonečné šťastie.*

*To vám želám z celého srdca,
mama/D. S.*

Kapitola 1

Keby sa niekto spýtal drobnej, krehkej, krásnej blondínky Amandy Delanoovej, aký má život, povedala by, že dokonalý. Mala štýl a pôsobila prirodzene šik, čo do istej miery zdedila po oboch rodičoch, ale mala aj talent dodať všetkému, čoho sa dotkla, veľmi zvláštny, jedinečný ráz. Vďaka prostrediu, v ktorom vyrástla, mala dobré oko na módu a umenie a cit pre krásu. Jej otec, Francúz Armand Delanoe, mal vrodený dar na obchod a módu a vytvoril niekoľko veľmi úspešných luxusných značiek, potom odkúpil zopár etablovaných, ale upadajúcich spoločností a vdýchol im znova život. Mal nadanie na získavanie správnych ľudí, aby uskutočnili jeho vízie.

Amandina matka Felicia Farrová bola slávnou modelkou. Armand sa do nej zaľúbil na prvý pohľad, keď ju uvidel na móle pri módnej prehliadke jednej z jeho značiek. Zakrátko sa vzali. Bola Američanka a úchvatná blondínka ako jej dcéra, ale Felicia bola vysoká a štíhla. Krátko po narodení Amandy skončila s modelingom a stačilo jej, že bola Armandovou manželkou. Mala elegantný, klasický štýl a propagovala mnohé jeho značky tak, že si ich ob-

liekala na významné spoločenské udalosti a dala sa v nich fotografovať. Amanda mala skôr menej obvyklý, osobitý vkus. Mala cit pre nové módné trendy, ale venovala sa umeleckej kariére.

Tridsaťdeväťročná Amanda vlastnila apartmán v Paríži, na ľavom brehu Seiny. Ten byt zbožňovala, lebo z jeho terasy sa mohla kochať skvelým výhľadom na Eiffelovku. Apartmán svedčil o jej vyberanom vkuse a mnohých záľubách a bol plný suvenírov z ciest po svete. Mala tam hodnotnú zbierku súčasného umenia a bola spolumajiteľkou galérie súčasného umenia, Delanoovej galérie, ktorá zastupovala zopár svetoznámych umelcov, ale aj dosť neznámych, na ktorých kariéru starostlivo dozerala s veľmi uspokojivými výsledkami. Bola to srdečná, láskyplná žena, ktorú mali v detstve veľmi radi, a svojim umelcom venovala veľa pozornosti a lásky. Považovala ich za svoje deti a oni nasávali jej štedré chvály ako špongia. So svojimi umelcami vždy rada trávila aj dlhé hodiny, počúvala ich problémy, často ich navštevovala v ateliéroch, povzbudzovala ich a zaujímala sa o to, aké nové témy a techniky skúšajú. A keď ju žiadali o radu, vždy im ju poskytla a nasmerovala ich.

Hoci sa Amanda narodila vo Francúzsku, trávila dosť času aj v Spojených štátoch amerických a bola produktom oboch kultúr. Bola srdečná a vášnivá ako Francúzka, ale aj praktická ako Američanka a bola aj úspešná obchodníčka, čo si jej obchodný partner Pascal Leblanc nesmierne cenil. Dokonale sa navzájom dopĺňali. Pascal mal tradičnú výchovu aj pohľad na svet, Amanda bola odvážnejšia,

ochotná riskovať a ujať sa aj neznámeho umelca. Otvorila si galériu čosi po dvadsiatke a Pascal sa k nej pripojil o rok neskôr. Ich vzťah bol pevný a priateľstvo bolo založené na vzájomnom rešpekte.

Amanda nebola vydatá, ani Pascal nebol ženatý, ale ich pracovný vzťah nikdy nepoznačil podtón romantiky. Často si navzájom radili v osobných záležitostiach. Amanda mala vždy len vážne vzťahy a medzi nimi trávila dlhé obdobia sama, keď z nejakého dôvodu vzťah zlyhal.

Pascalove romantické avantúry boli krátke a vášnivé. Málokedy trvali dlhšie ako pár mesiacov. Vždy bola za rohom nová žena, do ktorej sa šialene zaľúbil. Tie vzťahy pripomínali ohňostroje a skončili sa rovnako rýchlo. Mal averziu k manželstvu. Pripadalo mu ako väzenie. Ani Amanda po tom netúžila, ale nemala k nemu taký postoj ako Pascal. Videla, ako kedysi šťastné manželstvo jej rodičov išlo dolu vodou a nakoniec im to prestalo fungovať, tak si dávala pozor. Doteraz ju nikto nepresvedčil, aby sa vydala, a po deťoch takisto netúžila. Momentálne bola šťastná neviazaná, stačili jej priateľky, práca a pes.

Jej vzdelanie bolo rovnako dvojaké ako jej národnosť. Vyrastala v Paríži, kým sa rodičia nerozviedli, keď mala dvanásť rokov, a mama vzala dcéru do New Yorku. Pre Amandu bolo ťažké opustiť Francúzsko a navštevovať americkú školu. Otec bol vždy jej hrdinom. Po rozvode trávila sviatky a letné prázdniny s ním a rada sa vracala do Francúzska, kde mala priateľky.

Ani jeden z rodičov jej nevysvetlil, prečo sa vlastne rozviedli. Jeden-dva roky cítila, že sa nezhodujú v názor-

roch, a zažila ich zlostné hádky. Až neskôr si uvedomila, že dôvodom boli otcove časté nevery. Manželku ľúbil, ale nevedel odolať krásnym ženám, najmä modelkám, ktoré mu prišli do cesty.

Keď odchádzali z Paríža, mama bola veľmi nešťastná. Armand často navštevoval Amandu v New Yorku, lebo tam mal niekoľko firiem. Rodičia sa rozviedli v čase, keď Amanda rýchlo dospievala, a v ranej puberte sa hádala s matkou oveľa častejšie než predtým. Obviňovala ju z rozvodu, lebo si nevedela predstaviť, že by ho zapríčinil otec, a nechápala dôvod, prečo ho matka opustila. Felicia z úcty k Armandovi nikdy neprezradila dcére dôvod. A Amanda bola primladá, aby jej to povedala. Armand za to prevzal zodpovednosť a pokúšal sa Amande vysvetliť, že mama sa veľmi nemýlila, ale ona mu neverila a ďalej pripisovala vinu matke. A potom sa stalo nešťastie. Armand bol k manželke veľmi štedrý, najmä preto, lebo sa cítil previnilo, a Felicia mala blahobytný život. Amanda chodila na jednu z najlepších súkromných škôl v New Yorku a bývali v krásnom apartmáne. Keď Felicia leteľa prenajatým vrtuľníkom na večierok do Hamptonu, vrtuľník sa zrútil po zásahu bleskom a zahynuli všetci vrátane Amandinej mamy. Amanda práve trávila víkend v dome priateľkiných rodičov a tí jej so slzami v očiach oznámili, čo sa stalo.

Amanda mala vtedy štrnásť. Bolo to dva roky po odchode z Paríža. Otec okamžite prišiel a o tri dni neskôr ju po pohrebe v New Yorku vzal domov. Bol zo smrti bývalej manželky takmer rovnako nešťastný ako jeho dcéra.

Amanda sa cítila previnilo, že sa s mamou tak často hádala, a jej otec si vyčítal, že bol Felicii opakovane neverný, čo jej zlomilo srdce. Vzal Amandu do Paríža a zahrnul ju láskou. Vždy ho videla s nejakou, nikdy nie tou istou ženou, a on Amandu uisťoval, že ona je jeho životná láska.

Amanda sa vrátila do bývalej školy v Paríži a žila s otcom. Mama jej nesmierne chýbala, ale s Armandom mala príjemný život, pretože jej stále venoval pozornosť. Keď sa vrátila domov, cítila sa ako pravá Francúzka. Dovtedy sa vo Francúzsku cítila tak trochu ako Američanka a v Amerike tak trochu ako Francúzka. V skutočnosti bola jedno i druhé. Štyri roky po matkinej smrti sa možno podvedome rozhodla, že bude študovať v New Yorku, a navštevovala tamojšiu univerzitu, kde získala titul magisterky dejín umenia. Po promócií sa vrátila do Paríža. Na univerzite sa jej páčilo, ale uvedomila si, že z kultúrneho hľadiska je skôr Francúzka než Američanka a bola pripravená ísť domov. Roky v New Yorku jej pripomínali život s mamou, ale vyrastala ako Francúzka a v Paríži sa cítila ako doma.

Našla si prácu v skvelej parížskej galérii a užívala si život, keď do jej súkromia znova zasiahlo nešťastie. Pol roka po jej návrate otec vážne ochorel. Diagnostikovali mu rakovinu pankreasu a o päť mesiacov zomrel. Mal iba šesťdesiatdva rokov. Amanda ako dvadsaťdvaročná zostala na svete sama, nemala rodičov, starých rodičov, sesternice, bratancov, tety ani strýkov. Ale otec jej zanechal veľké dedičstvo a pred smrťou sa postaral o svoje záležitosti. Mal

vo firmách partnerov, ale vďaka majetku, ktorý po ňom zdedila, si mohla založiť vlastný biznis.

Tri roky po otcovej smrti si rozumne zachovala miesto v galérii a kúpila si krásny apartmán, v ktorom doteraz žila. Ako dvadsaťpäťročná si otvorila vlastnú galériu a o rok sa k nej pridal Pascal Leblanc.

Vtedy si uvedomila, že potrebuje partnera, ktorý jej pomôže viesť biznis, a on bol na to ako stvorený. Talentovaný, svedomitý a spoľahlivý. Mal viac skúseností v umeleckom svete než ona a dobre spolu vychádzali. Teraz mala tridsaťdeväť a už sedemnást rokov žila bez rodiny, no bola mimoriadne zodpovedná a mala jasnú predstavu o svojej práci. Rodičia a príbuzní jej chýbali, ale zvykla si na to a Pascal ju viac rás pozval, aby strávila sviatky s ním a jeho rodinou. V posledných rokoch chodila na Vianoce s priateľmi lyžovať a venovala sviatkom čo najmenej pozornosti. Tak to bolo lepšie a necítila sa ako sirota.

Snažila sa nevzbudzovať súcit. Bola krásna, úspešná žena, ktorá sa venovala svojej kariére, práci, čo zbožňovala, a k umelcom, ktorých zastupovala, sa správala ako k vlastným deťom. Mala bohatý spoločenský život, vlastný domov, kde sa cítila príjemne, a hravého pudlíka Lulu, ktorý bol jej spriaznenou dušou, ako hovorievala. Lulu bola načuchrané biele kľbko a vždy bojovne bránila svoju paničku, správala sa k nej veľmi majetnícky.

Amanda nikdy nerozmyšľala o tom, že by chcela deti alebo manžela. Mala pocit, že ak jej je to súdené, jedného dňa sa to stane a zatiaľ si naplno užívala slobodný život. Nezдалo sa jej, že by jej chýbalo niečo, po čom zúfalo túži.

Prekvapene si uvedomila, že jej ťahá na štyridsiatku. Pripadalo jej to ako veľký mílnik a nechcelo sa jej uveriť, že to prišlo tak rýchlo. Akoby bola promovaná len včera a o pár mesiacov zostala celkom sama. To boli pre ňu ťažké časy. Ale v porovnaní s tým bol jej terajší život ľahký a usporiadaný. Počas dvadsiatic rokov mala zopár vzťahov, ktoré sa skončili, ako sa dalo čakať, a mala slabosť na sexi darebákov, ktorí ju navždy vylicili z podobných vzťahov. V tridsiatke ju už nelákali. Pascal ju vždy varoval, keď zbadal mimoriadne príťažlivého muža, a bolo ich niekoľko. Amande sa zakaždým podarilo ukončiť nefunkčný vzťah s gráciou, lebo bola veľmi rozumná.

Hoci diskkrétne zachovala v tajnosti, aký veľký majetok zdedila, neustále priťahovala zlatokopov. Väčšina z nich sa dosť jasne zaujímala o jej dedičstvo, ale ona ich preukukla. Jeden-dva razy podľahla ich mámeniu, no nikdy to netrvalo dlho. V tridsiatich troch rokoch zažila bolestnú aférku so ženatým mužom, ale také čosi sa stalo prvý a posledný raz. Tvrdil jej, že sú s manželkou „takmer rozvedení“ a „uzavreli dohodu“, hoci „kvôli deťom“ a z finančných dôvodov žili v jednom byte. Nechcel sa rozviesť a prísť o polovicu majetku. Aférka trvala tri roky, ale manželku neopustil, ich údajná dohoda bola zrejme jednostranná. Manželka si najala súkromného detektíva, ktorý odfotil Amandu s milencom. Vyhrážala sa mu, že ho pripraví o všetko, nielen o polovicu, a Amanda ho napokon so zlomeným srdcom opustila. Pripravil ju o ilúzie.

Prešli už tri roky od konca tej aférky a odvtedy nemala vážny vzťah. Ani ho nechcela mať. Nebola zatrpknutá,

len si dávala pozor a už príliš neverila svojmu úsudku. Chodila s niekoľkými mužmi, no viac sa nezaľúbila. Bola spokojná, že už neprežíva bolesť. Netrpela, nebola smutná ani sklamaná. Chcela mať usporiadaný život a partnera, na ktorého sa môže spoľahnúť. No momentálne sa v jej blízkosti nevyskytovali správni kandidáti. Ale veľmi ju to netrápilo.

Zato Pascal sa počas posledných troch rokov aj desať ráz zaľúbil. Amanda hovorila, že sa jej teraz žije dobre, a Pascal jej veril, závidel jej ten pokojný prístup k životu. On sa vždy zmietal v nespútanej agónii kvôli žene, ktorá ho buď dosť nelúbila, prenasledovala ho, alebo mala iného milenca a podvádza ho. Amanda poznala všetky tie scenáre naspamäť. Ale bol skvelý a spoľahlivý obchodný partner a dobrý priateľ, hoci v osobnom živote mal načisto chaos. Pokiaľ jeho zábavky nenarušili ich biznis, odpustila mu. Jasne mu dala najavo svoj postoj a on jej takisto.

Teraz ani nevedela, po akom mužovi túži, no určite nie po ženatom. Vysnívala si muža, s ktorým by mohla mať rovnocenný vzťah, no zatiaľ ho nenašla. Akosi sa stretávala len s mužmi, s ktorými nechcela zostať v trvalom vzťahu, lebo cítila, že by nebol rovnocenný. Momentálne jej bolo priveľmi dobre, aby dopustila, že jej to pokazí nejaký muž, nech by bol akýkoľvek krásny. Nikto jej nestál za to. Pascal ju z tohto hľadiska ľutoval, ale iba z tohto. Obdivoval jej schopnosť udržať si v živote poriadok. Darilo sa jej to už dlho a otec ju na to dobre pripravil. Zanechal jej dosť prostriedkov, aby bola navždy

zabezpečená, ak ich bude múdro investovať. A ona mala dosť rozumu, pokiaľ išlo o peniaze.

Pascalovi rodičia neboli boháči, ale žili komfortne, hoci rodinný majetok sa pomaly stenčoval. Boli to typickí potomkovia ľudí s dobrým rodokmeňom a Pascal tvrdo pracoval na tom, aby si vynahradiť to, čo nezdedí. Nemal nijaké ilúzie a bol usilovný. Tak ako Amanda. Nepoznal nikoho takého snaživého, ako bola ona. Veľmi si ju za to vážil, lebo k tomu nebola nútená. Nielenže zdedila majetok, ale viedla aj úspešnú galériu. Odkedy ju otvorila, jej biznis narástol geometrickým radom. Darilo sa im a mali niekoľko dôležitých klientov. Pascal prispel hlavne svojimi skúsenosťami a talentom, trochu peňazí, ktoré nasporil, a mal k dobru aj niekoľko pracovných pozícií v solídnych galériách a múzeách. Keď Amanda začínala, mala len svoje sny, talent a dedičstvo, ale teraz mala štrnásť rokov skúseností a sebedomia, ktoré pritom nadobudla.

Sedela na terase svojho apartmánu, popíjala rannú kávu a kochala sa pohľadom na Eiffelovku ako každé ráno. Lulu jej poslušne sedela pri nohách a čakala na hrianku, ktorú jej Amanda dávala po kúskoch.

Začiatkom jari sa pomaly otepľovalo. Amanda mala Paríž rada v každom ročnom období, aj keď bolo šedivo a pochmúrne, no jarné počasie bolo vždy veľmi príjemné. Teraz si nevedela predstaviť, že by žila inde. Šesť rokov v Spojených štátoch, najprv od dvanástich do štrnástich rokov a potom počas univerzitného štúdia, jej už pripadalo ako vzdialený sen, ktorý patril do iného života. Z času na čas išla na služobnú cestu do New Yorku, ktorý jej pripo-

mínal mamu, a vždy sa jej zmocnila nostalgia, ale už jej pripadal cudzí. Paríž bol súčasťou jej tela i duše, New York bol minulosťou.

Na univerzite sa spriatelila s viacerými spolužiačkami, ale po návrate do Paríža s väčšinou stratila kontakt. Jedna-dve ju občas navštívili, keď prišli do Paríža, a ona ich vzala na obed. Všetky už boli vydaté a mali deti zrelé na univerzitné štúdium. Amanda si nevedela predstaviť, aký je to pocit.

Aj mnohé jej francúzske priateľky boli vydaté, ale väčšina z nich sa vydala neskôr alebo vôbec, ani keď sa im narodili deti. A to sa týkalo aj priateľov z radov umelcov, ktorým boli ukradnuté staromódne tradície, zdali sa im v súčasnom svete nezmyselné. Amanda si nemyslela, že manželstvo je „potrebné“, ale zdalo sa jej, že deti majú pocit istoty, ak sú ich rodičia zosobášení. Vždy keď to povedala, Pascal poznamenal, že je Američanka, lebo podľa neho boli Američania väčšími puritáni než Francúzi. A príliš sa nemýlil.

Amandu rozčuľovalo, že keď povedala niečo, s čím muži nesúhlasili, označili ju za Američanku. Mala isté morálne normy, aj keď niektoré sa zdali iným staromódne. Napríklad vernosť manželovi či manželke, čo vo Francúzsku nebolo samozrejmé. Mala dosť možností vidieť, ako nevery jej otca poznačili a napokon zničili manželstvo jej rodičov a zlomili jej mame srdce, a aj sama to zakúsila pri svojom ženatom milencovi. Keď manžel či manželka podvádza, vždy to niekomu ublíži.

Hoci rozvod bol vo Francúzsku už dlho legálny, väčšina Francúzov sa mu vyhýbala, najmä pre finančné dôsled-

ky. Radšej zostali s manželom či manželkou, aj keď sa už neľúbili, a riešili to inak.

Vo Francúzsku bolo ešte vždy bežné, aby mal muž milenku, a Amande to bolo odporné, hoci vedela, že mnohí jej priatelia alebo priateľky podvádzajú manželských partnerov. Keď ju pozval na rande ženatý muž, vždy mu to povedala. Všetci tvrdili, že s manželkou uzavreli dohodu, no málokedy to bolo také jednoduché, ako tvrdili. Aj Pascal ju obvinil, že v tom smere je Američanka.

„Nejde o to, že som Američanka,“ namietla vždy, „ide o to, aby sa ľudia správali slušne a čestne. Ak žena chodí so ženatým mužom, niekomu to vždy ublíži.“

„Láska je nebezpečná, v tom je ten špás,“ vyhlásil Pascal a Amanda vedela, že mal aféry s viacerými vydatými ženami. Ale neľúbil ich, takže mu to neublížilo. Bral to ako zábavu. „Okrem toho strácaš príležitosti. V našom veku sú všetci naši známi ženatí alebo vydaté. Môžeš stretnúť niekoho, koho budeš naozaj ľúbiť, a on sa môže neskôr rozviesť.“

„A stane sa zo mňa potvora, ktorá mu zničí manželstvo, a jeho deti ma budú nenávidieť. A väčšina tých mužov nepustí manželky. Nemám rada komplikácie a šlamastiky.“

„Presne o to mi ide,“ povedal často pyšne. „Si Američanka. Američania sa rozvedú a potom sa zalúbia do niekoho iného, aspoň väčšinou.“

„No dobre, tak som Američanka,“ vzdychla Amanda zúfalo. „Ale mne to dáva zmysel.“

„Prečo by sa mali rozviesť, ak nikoho nemajú? Prečo všetko narušiť pre nič za nič? A oplieskať majetok na rozvod?“

„Pretože je to čistejšie. Moja mama nikdy neodpustila otcovi, že ju podvádzal, a on si nehľadal inú ženu, len sa zabával. Sám mi to povedal, keď som študovala na univerzite. Nikdy mu neodpustila a on to vždy ľutoval. Vraj v živote nepoznal ženu, ktorá by sa jej vyrovnala. Bola úžasná a nemyslím, že mu niekedy bola neverná.“

„Podľa mňa ani moji rodičia si nikdy neboli neverní,“ priznal sa jej Pascal. „Ale žili veľmi malomeštiacky.“ Jeho otec bol bankár na dôchodku a mama nikdy nepracovala. Teraz bývali v Normandii v peknom, útulnom dome z osemnásteho storočia. „Neviem si ani predstaviť, že by som bol nejakej žene verný,“ tvrdil jej Pascal celé roky. „Zomrel by som od nudy.“

„A ja by som sa za teba nikdy nevydala,“ vyhlásila Amanda so smiechom.

Tá predstava sa ani jednému z nich nepáčila. Mali veľmi rozdielne názory na lásku a manželstvo.

„Nechápem ťa. Si najnezávislejšia žena, akú poznám, ale máš úplne predpotopné názory na vzťahy.“

„Zrejme preto som tri roky nemala vážny vzťah. Chodím iba so slobodnými mužmi a v mojom veku už nijakí nezostali, iba magori, ktorých nikto nechce.“ Ale vedel, že nie je zo svojho údelu nešťastná. Bola absolútne spokojná, kým on ešte vždy hľadal lepšiu ženu, než práve mal. Celý život bol taký. Mal rád svojich rodičov, ale nechcel dopadnúť ako oni, lebo ich život bol jednotvárnny, nebol ani trochu vzrušujúci. Keď s nimi trávil víkend, znervózňovalo ho to, akoby ich životný štýl bol nákazlivý alebo nejaká rodinná kliatba. Nepáčila sa mu predstava, že by žil stále

s tou istou ženou. Amanda si takisto dávala pozor, preto bola spokojná so svojím životom, nechcela urobiť chybu. Jej najhoršou nočnou morou bol ženatý muž, s akým chodila predtým. Nechcela znova uviaznuť v takej pasci.

Ale okrem názorov na romantické vzťahy s Pascalom vychádzali mimoriadne dobre a obaja boli veľmi pracovití.

Amanda odišla z terasy, odložila šálku a tanier do drezu, kde ich neskôr nájde gazdiná, ktorá k nej chodila každý deň, a šla sa obliecť do práce. Lulu ju nasledovala do kúpeľne a trpezlivo čakala, kým sa osprchuje a oblečie.

Dala si čierne džínsy, veľký hebký ružový pulóver, čierne trojštvrťový kabát a čierne kovbojské čizmy, ktoré mala od čias, keď študovala na univerzite, a zbožňovala ich. Uložila Lulu do nosiča a peši sa vybrala do práce. Zamierila rovno do svojej pracovne, aby si pozrela maily, a biely pudlík sa schúlil v ružovom pelechu pri Amandinom stole a okamžite zaspal. Pracovňa bola veľká, svetlá a veselá, na stenách viseli jej obľúbené obrazy, oproti stolu si zavesila veľký obraz od Damiena Hirsta a stál tam aj maliarsky stojan, na ktorom ponúkala klientom maľby.

Asistentka Margo jej priniesla kávu a položila šálku na stôl. Amanda jej s úsmevom kývla a ďalej čítala. Pri poslednom maile sa mračila a vtedy vstúpil do pracovne Pascal. Vyzerali ako brat a sestra. Bol vysoký, no mal blond vlasy ako ona a tmavomodré oči. Uvelebil sa na stoličke oproti nej. Strapaté vlasy mu dodávali chlapčenský výzor. Pôsobil o desať rokov mladší, než bol. Obliekol si džínsy a k tomu dokonale ušité tvídové sako, svetlomodrú košeľu od Hermèsa a hnedé semišové topánky. Vyzeral veľmi sexi a pri

pohľade naňho sa roztápali ženy každého veku. Amanda sa to zdalo zábavné a doberala si ho.

„Netváriš sa veľmi šťastne,“ usmial sa na ňu. „Chce niekto vrátiť drahý obraz?“

„Čosi horšie.“ Amanda naňho uprene pozrela. Za dlhé roky spolupráce sa jej stal veľmi blízkym. Bol pre ňu takmer rodina. Brat, ktorého nikdy nemala. „De Beaumontovci nás pozývajú na večeru.“

Zamračil sa. „Tak to je pre teba naozaj zlá správa.“ Uškrnul sa. „Pokiaľ si spomínam, si na rade. Minule som tam šiel ja. To jedlo sa nedalo jesť, hostia boli hrozní a hral tam harmonikár. Obuj si slávnostné topánky.“ De Beaumontovci patrili k ich najlepším klientom a vlastnili veľkú zbierku umenia, ktorú neustále rozširovali. A usporadúvali najhoršie večere v Paríži, ale hoci posielali pozvánky na poslednú chvíľu, bol to doslova rozkaz a čakali, že prídu všetci pozvaní. A keďže boli bohatí a dôležití, väčšina pozvaných skutočne prišla. Boli to milí ľudia, ale podávali hrozné jedlo a ten harmonikár bol čerešnička na torte. Ak si pán de Beaumont dobre vypil, čo sa stávalo bežne, po večeri sa pridal k harmonikárovi s vlastnou harmonikou.

„Nemôžem tam ísť. Ten večierok je dnes. Aj tak ma zrejme pozvali len do počtu, určite potrebujú slobodnú ženu. Niektorí museli zrušiť účasť. Ja idem na večeru s Peggy a Bradom Abloffovcami,“ vyhlásila. Boli to mladí americkí manželia, talentovaní maliari. A boli veľmi zábavní. Galéria ich minulý rok úspešne zastupovala. „Nechcem ich sklamať a zrušiť večeru na poslednú chvíľu.“

„Budeš musieť,“ povedal Pascal bez váhania a vstal. „Pozvanie de Beaumontovcov nemôžeš odmietnuť. Aj keď si len do počtu, urazili by sa, keby si neprišla.“

„Ak tam dnes pôjdeš ty, nabudúce pôjdem dva razy za sebou,“ prosebné naňho naliehala Amanda, ale on pokrútil hlavou a chlapčensky sa usmial.

„Vylúčené. Tá večera má hodnotu štyroch večerí. Dnes mám rande so sexi modelkou, čo predvádza spodnú bielizeň. Už mesiac ju pozývam na rande a práve sa rozišla s frajerom. Vezmem ju na večeru, aby som ju trochu utešil.“

„Chudera. Vlk v ovčom rúchu.“

„Jej frajer bol magor. Ja som pre ňu oveľa lepšia. A vezmem ju k Voltairovi.“ To bola najlepšia parížska reštaurácia. Pascal bol k svojim frajerkám naozaj štedrý.

„Tá baba má šťastie,“ vzdychla si Amanda. „A ja mám smolu. Čo poviem Peggy a Bradovi?“

„Že ideš na večeru k ľuďom, ktorí kúpia ich nové obrazy. Dohodni sa s nimi na inokedy, im to nebude prekážať.“ Amanda sa správala k umelcom ako ich matka, Pascal nemal takú trpezlivosť.

„Im možno nie, ale mne áno. Na poslednej večeri som takmer zaspala a François de Beaumont hral na harmonike do jednej ráno,“ vzdychla si Amanda nešťastne.

„Urobíš to pre dobrú vec,“ uistil ju Pascal, a keď odchádzal z jej pracovne, bol celý vzrušený zo svojich plánov. Táto modelka bola najkrajšia žena, akú stretol za dlhé roky, a začiatok každej romancy mal nadovšetko rád.

Amanda napísala mail Virginie de Beaumontovej a „s radosťou“ prijala jej pozvanie, aj keď prišlo na posled-

nú chvíľu a prekazilo jej vlastné plány. Potom napísala tým dvom mladým umelcom a veľmi sa im ospravedlnila. Požiadala ich, aby navrhli iný termín, a o päť minút to aj urobili. Chceli sa s ňou stretnúť v deň, keď mala voľno. Ale desilo ju pomyslenie na ďalší nudný večer u de Beaumontovcov s ich rovnako nudnými priateľmi. Toto bola jedna z mála vecí, ktoré nemala na svojej práci rada, aj keď to boli milí ľudia. Lenže podávali neveľmi chutné jedlo a Amanda neznášala hru na harmonike. Ale ako povedal Pascal, urobí to pre dobrú vec. Úspech ich galérie bol založený na vysokej kvalite diel, ktoré s Pascalom predávali, na ich schopnosti nájsť nových umelcov a na srdečných vzťahoch s klientmi. Ak preto bude musieť počúvať harmonikára, bola to bezvýznamná cena za úspech, ktorý im to prinesie.

Potom si celý deň prezerala diapozitívy diel nových umelcov. Často pritom našla neobjavený talent, takže im venovala všetku pozornosť. O šiestej šla domov, aby sa prezliekla na večeru, a Pascal jej poslal esemesku.

„Tak už si dnešný večer!“ napísal škodoradostne a ona mu hneď odpísala.

„Nenávidím ťa! Dúfam, že tvoja modelka bude nudnejšia než de Beaumontovci.“

„To nie je v ľudských silách,“ odpovedal a pripojil emotikon, na ktorom muž so smiechom padal zo stoličky. Potom si šla Amanda vybrať šaty a len dúfala, že na tej večeri nezaspí. Minule sa jej to takmer stalo.

Keď Lulu videla, že Amanda si oblieka kabát a odchádza bez nej, nepekne na ňu pozrela a ľahla si do jej poste-

le. Amanda by najradšej zostala doma s ňou alebo išla na večeru s dvoma mladými umelcami do ich obľúbeného bistra. Ticho zatvorila dvere a vybrala sa na večeru, na ktorej bude musieť počúvať hroznú harmoniku, pričom premýšľala o primerane hrubej esemeske, ktorú napíše Pascalovi.